

ULUSLARARASI BESTSELLER

JOËL DICKER

*Harry Q. Davası'nun
Ardındaki
Gerçek*

Ceviri: Mahmut Özışık

2012

GONCOURT
DES LYCÉENS
ÖDÜLÜ

2012

ACADÉMIE
FRANÇAISE
ROMAN
ÖDÜLÜ

CAN

JOËL DICKER
Harry Q. Davası'nın
Ardındaki Gerçek

La vérité sur l’Affaire Harry Quebert, Joël Dicker

© 2012, Éditions de Fallois / L’Âge d’Homme

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ağustos 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 5 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Alev Özgüner

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © iStockphoto.com / İlya Terentyev

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1836-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

JOËL DICKER

Harry Q. Davası'nın
Ardındaki Gerçek

ROMAN

2012 GONCOURT DES LYCÉENS ÖDÜLÜ
2012 ACADEMIE FRANÇAISE ROMAN ÖDÜLÜ

Fransızca aslından çeviren

Mahmut Özışık

JOËL DICKER, 1985 yılında Cenevre'de doğdu. 2010'da Cenevre Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Edebiyat dünyasına 2005 yılında yayımlanan ilk öyküsü *Le Tigre*'le (Kaplan) adım attı. 2009'da kaleme aldığı ilk romanı *Les derniers jours de nos pères*'i (Babalarımızın Son Günleri) yayımlayacak yayınevi bulamayınca, kitabın elyazmasıyla, dört yılda bir, sadece basılmamış romanların kabul edildiği ve önemli bir ödül olan Cenevreli Yazarlar Ödülü'ne başvurdu. Ödülü kazanmasının ardından, roman nihayet 2012'de yayımlandı. Uzun zamandır, soluk soluğa okunan Amerikan tarzı bir roman yazma hayali kuran Dicker, *Harry Q. Davası'nın Ardındaki Gerçek* adlı romanıyla bu hayalini gerçekleştirdi. Bütün dünyada heyecan yaratan ve büyük övgülerle karşılanan roman, Fransa'nın en saygın edebiyat ödüllerinden biri olan Académie Française Roman Ödülü'nü ve Prix Goncourt des Lycéens Ödülü'nü aldı.

MAHMUT ÖZİŞİK, 1952 yılında doğdu. Galatasaray Lisesi'nin ardından İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun oldu. Gilles Kepel'in *Fitne*; Nicole Jamet'in *Dolmen*; Frederic Beigbeder'in *Pardon Nasıl Yardımcı Olabilirim?*; Maxime Chattam'un *Kaosun Sırları* ve *Leş*; Jean-Christophe Rufin'in *Adem'in Kokusu*; Amélie Nothomb'in *Kış Yolculuğu* adlı kitaplarını Türkçeye çevirdi.

Anneme ve babama

Kayboluř günü

(30 Ağustos 1975 Cumartesi)

“Polis merkezi, acil durum dedięiniz nedir?”

“Alo? Adım Deborah Cooper, Side Creek Lane’de oturuyorum. Ormanda bir adam tarafından kovalanan bir kız gördüm sanki.”

“Tam olarak neler oldu?”

“Bilemiyorum. Penceredeydim, ormana doğru bakıyordum ve orada ağağların arasında koşan bu genę kızı gördüm... Arkasında bir adam vardı... Sanki ondan kağmaya çalışıyordu.”

“řu anda neredeler?”

“Ben... Ben onları artık göremiyorum. Ormandalar.”

“Oraya hemen bir devriye gönderiyorum hanımefendi.”

New Hampshire’daki Aurora şehrini sarsan alışılmadık olay, bu telefon çağrısıyla başladı. O gün, bölgede yaşayan bir genę kız, on beş yaşındaki Nola Kellergan ortadan kayboldu. Bir daha da izine rastlanmadı.

Giriş

Ekim 2008

(Kayıp olayından 33 yıl sonra)

Herkes kitabı konuşuyordu. New York sokaklarında artık rahat dolaşamıyordum, Central Park'ın koşu yollarında, koşu yapamaz hale gelmiştim, gelip geçenler beni tanıyor ve, "Hey, bu Goldman! Bu o yazar!" diye bağıyorlardı. Kimi zaman kafalarını kurcalayan soruları bana sorabilmek için peşimden koşturanlar bile oluyordu: "Kitabınızda söz ettiğiniz şey gerçek mi? Harry Quebert gerçekten bunu yapmış olabilir mi?" Her zaman gittiğim Cafe West Village'da kimi müşteriler, konuşabilmek için yanıma oturmaktan hiç çekinmiyorlardı: "Mr. Goldman, şu sırada kitabınızı okuyorum, elimden bırakamıyorum bir türlü! Birincisi zaten iyiydi ama bu yeni yazdığınız var ya! Bu kitabı yazmanız için size bir milyon dolar verdikleri doğru mu? Kaç yaşındasınız? Otuz mu? Demek otuz! Ve daha şimdiden bu kadar parayı cebe attınız ha!" Kapının açılıp kapanması esnasında kitabı okumakta olduğunu gördüğüm binanın kapıcısı bile, kitabı bitirdikten sonra içindekileri dökmek için beni asansörün önünde uzunca bir süre alıkoymuştu: "Yani Nola Kellergan'ın başına gelen bu muymuş? Ne korkunç! Ama bu noktaya nasıl gelinebilir? Söylesenize Mr. Goldman, bu mümkün olabilir mi?"

New York'taki herkes, kitabım için deliriyordu; yayımlanmasının üzerinden iki hafta geçmişti ve Amerika kıtasında yılın en çok satan kitabı olacağını şimdiden müjdeliyor-

du. Herkes 1975 yılında Aurora'da neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Her yerde konuşulan buydu: televizyonda, radyoda, gazetelerde. Daha yeni otuzuma basmış ve yazarlık mesleğimin sadece ikincisi olan bu kitapla ülkenin en gözde yazarı haline gelmişim.

Hikâyemin konusunu oluşturan ve Amerika'yı sarsan hadise, birkaç ay önce, yaz mevsiminin başında, otuz üç yıldan beri kayıp olan genç bir kızdaki ortakaların ortaya çıkarılmasıyla patlak vermişti. Burada anlatılacak olan New Hampshire'daki olaylar işte böyle başladı ve bu olaylar yaşanmasaydı hiç şüphesiz küçük Aurora şehri, Amerika'nın geri kalanı için bilinmez olarak kalmaya devam edecekti.

Birinci bölüm

YAZAR HASTALIĞI

(Kitabın yayımlanmasından
sekiz ay önce)

Hafızanın derin kuyularında

“Birinci bölüm, Marcus, işin esasıdır. Okuyucularınız o bölümü sevmezlerse kitabınızın geri kalanını okumaz. Siz neyle başlamayı düşünüyorsunuz?”

“Bilmiyorum Harry. Bir gün bu işin altından kalkabileceğime inanıyor musunuz?”

“Hangi işin?”

“Bir kitap yazmanın.”

“Bundan eminim.”

2008 yılının başında, birinci romanım sayesinde Amerikan edebiyatının yeni gözdesi haline geldikten yaklaşık bir buçuk yıl sonra, ani ve müthiş bir başarıya imza atan yazarlarda sıkça görüldüğü üzere, vahim bir beyaz sayfa sendromuna yakalandım. Hastalık birdenbire gelmemiş, içime yavaşça yerleşmişti. Bu adeta, hastalığa tutulan beynimin adım adım donmasıydı. İlk belirtiler ortaya çıktığında bunlara önem vermemiştim: Kendi kendime ilhamın ertesi gün veya bir sonraki gün, belki ondan sonraki gün gelebileceğini söylüyordum. Ama günler, haftalar ve aylar geçip gitmişti ve ilham hiç geri gelmemişti.

Cehenneme giden yol üç safhaya bölünmüştü. Baş döndürücü bir düşüş için kaçınılmaz olan birincisi, yıldırım gibi bir yükselişti: İki milyon satan birinci romanım beni yirmi

sekiz yaşındayken en başarılı yazarlar arasına sokmuştu. Bu 2006 sonbaharındaydı ve birkaç hafta içinde ismim bir marka haline gelmişti: Her yerde görüldüm, televizyonda, gazetelerde, dergi kapaklarında. Yüzüm, metro istasyonlarındaki devasa panolardaydı. Doğu yakasının en ciddi günlük gazete eleştirmenlerinin hepsi aynı fikirdeydi: Genç Marcus Goldman çok büyük bir yazar olacaktı.

Bir kitap, sadece bir tane, ve bundan böyle yeni bir hayatın kapılarını açabileceğimi görüyordum: milyoner genç yıldızların hayatı. Newark'taki aile evimden ayrılıp Village'ın konforlu dairelerinden birine yerleştim; ikinci el Ford'umu, camları hafifçe renkli, gıcır gıcır, yepyeni siyah bir Range Rover'la değiştirdim, en gözde restoranlara gitmeye başladım, zamanımı planlayan ve yeni evimde beyzbol maçlarını dev ekranda izlemeye gelen bir edebiyat menajeri tuttum. Central Park'a iki adım ötede bir büro kiralayıp bir de sekreter edindim; az buçuk bana âşık olan Denise adlı bu kız, mektuplarımı açıyor, kahvem hazırlıyor ve önemli belgelerimi düzene sokuyordu.

Kitabımın piyasaya çıkışından sonraki ilk altı ayda, yeni yaşamımın keyfini çıkarmakla yetinmiştim. Sabahları, her gün hayranlarımdan aldığım ve Denise'in daha sonra büyük klasörlere yerleştiği onlarca mektubu okumak ve basında hakkımda çıkan haberleri takip etmek için bürome gidiyordum. Daha sonra kendimden memnun ve yeteri kadar çalışmış olduğumu düşünerek Manhattan sokaklarında geziniyordum, gelip geçenler beni görünce fısıldaşmaya başlıyorlardı... Günlerimin geri kalanını, ünlü biri olmanın bana sağladığı haklardan faydalanmaya ayırıyordum: ne istiyorsam onu satın alma hakkı, Rangers'ın maçını izlemek için Madison Square Garden'in VIP localarında oturabilme hakkı, ilk gençliğimde tüm plaklarını satın aldığım müzik yıldızlarıyla beraber kırmızı halıda yürüyebilme hakkı, o sıralarda en çok izlenen televizyon dizisinin yıldızı ve herkesin peşinden koştuğu Lydia Gloor'la çıkma hakkı. Ünlü bir yazardım; kendimi dünyanın en güzel mesleğini icra ediyormuş gibi

hissediordum. Başarımla hep süreceğinden emin olduğumdan, yeniden çalışmaya ve ikinci romanımı yazmaya başlamam için beni sıkıştıran menajerimle editörümün ilk uyarılarını umursamamıştım.

Ancak ikinci altı ayda rüzgârın ters dönmeye başladığının farkına vardım: Hayran mektupları giderek seyrekleşti ve sokakta bana yanaşanlar azaldı. Kısa süre sonra, gelip geçenler arasında beni hâlâ tanıyanlar sorular sormaya başladılar: “Mr. Goldman, yeni kitabınızın konusu ne olacak? Çıkaçağı zaman belli mi?” Çalışmaya başlamanın vaktinin gelip de geçtiğini anlamış ve işe koyulmuştum: Aklıma gelen fikirleri kâğıtlara not etmiş ve bilgisayarıma öykü taslakları kaydetmiştim. Ama hiçbirini iyi olmamıştı. Bunun üzerine, farklı fikirler geliştirip farklı öykü taslakları kaleme almıştım. Ama yine başarılı bir sonuç çıkmamıştı. En nihayetinde, satılabileceğini umut ettiğim iyi fikirlerle birlikte mükemmel öykü taslaklarımı yazacağım yeni bir bilgisayar almıştım kendime. Ama boşunaydı. Daha sonra yöntem değiştirmeyi denemiştım: Denise’i, gece yarısına kadar, iyi cümleler, yerinde kelimeler ve olağanüstü roman denemeleri olduğunu düşündüğüm şeyleri kaydetsin diye yanımda alıkoymuştım. Ama ertesi gün kelimeler bana sıradan, cümleler bozuk ve denemeler boşa gitmiş çabalar gibi gözüküyordu. Hastalığımın ikinci safhasına giriyordum.

2007 sonbaharında ilk romanımın yayımlanmasının üzerinden bir yıl geçmişti ve ben hâlâ ikincisinin tek satırını bile yazmamıştım. Dosyalanacak mektuplar kalmayıp halka açık yerlerde kimse beni tanımaz olunca ve Broadway’in büyük kitapçılarında resmimin bulunduğu afişler ortadan kalkınca şöhretin geçici olduğunu anladım. Açgözlü bir canavardan farksızdı ve onu beslemeyenlerin yerini çabucak başkaları alıyordu: Günün önde gelen siyasileri, televizyondaki en son *reality show*’un yıldız bozuntusu, yeni ortaya çıkan bir *rock* grubu, dikkatleri benim üzerimden alıp kendi üzerlerine çekmişlerdi. Oysa kitabımın yayımlanmasının üzerinden topu topu on iki ayıcık geçmişti: Bu benim gözümde gülünç

olacak kadar kısa bir zaman parçasıydı, ama insanlık ölçeğinde ebediyete tekabül ediyordu. Bu aynı yıl boyunca, sadece Amerika'da bir milyon çocuk doğmuş, bir milyon kişi ölmüş, on binlerce kişi silahlı saldırıya uğramış, yarım milyon insan uyuşturucu müptelası olmuş, on yedi milyonu ceptelefonunu yenilemiş, elli bini trafik kazalarında yaşamını yitirmiş ve aynı kazalarda nispeten daha hafif veya çok ağır biçimde yaralananların sayısı iki milyon olmuştu. Bense sadece bir kitap yazmıştım.

Schmid&Hanson New York'un en güçlü yayınevlerinden biriydi ve birinci romanımı yayımlamak için geleceğe dair büyük umutlarla bana önemli bir miktar ödemişti; şimdi ise menajerim Douglas Claren'ı sıkıştırıyor, o da benim üzerime geliyordu. Bana zamanın daraldığını söylüyor, mutlaka yeni bir çalışma sunmamın gerekliliğini vurguluyordu ve ben de ona, hem onu hem kendimi rahatlatmak için ikinci romanımın gayet iyi gittiğini ve hiç endişeye kapılmaması gerektiğini söylüyordum. Ama kendimi büroya kapatarak geçirdiğim saatlere rağmen sayfalarım boş kalmayı sürdürüyordu: İlham perisi hiçbir uyarıda bulunmadan çekip gitmişti ve ben ise onu tekrar yakalayamıyordum. Akşamları yatağımda bir türlü uyuyamazken çok yakında ve otuz yaşından önce büyük Marcus Goldman'ın ortadan yok olacağını düşünüyordum. Bu düşünce beni o kadar tedirgin etti ki kafamı dağıtmak için tatile çıkmaya karar verdim: Sözüm ona kendimi yenilemek için, palmyeler altında bir süre dinlenmenin bana, yaratıcı dehamı tekrar bulduracağına içtenlikle inanarak, Miami'deki lüks bir otelde kendime bir aylık bir tatil hediye ettim. Ancak, elbette ki Florida sadece muhteşem bir kaçış denemesiydi ve filozof Seneca benden iki bin yıl önce bu zorlu durumu deneyimlemişti bile: "Nereye kaçarsanız kaçın sorunlarınız eşyalarınızın arasına karışır ve her yerde sizi takip eder." Bu o denli doğruymuş ki, Miami'ye henüz vardığımda, Kübalı kibar bir bagaj taşıyıcısı, havaalanının çıkışında peşimden koşmuş ve bana seslenmişti:

"Siz Mr. Goldman mısınız?"

“Evet.”

“O vakit bu sizin.”

İçinde bir yığın kâğıt bulunan bir zarf uzatmıştı bana.

“Bunlar benim boş sayfalarım mı?”

“Evet, Mr. Goldman. Onları yanınıza almadan New York’tan ayrılmayacaktınız herhalde?”

Böylece bu ayı, huzursuz, sefil, kafam karmakarışık bir halde bir süite kapanarak, tek başıma Florida’da geçirdim. Gece gündüz açık olan bilgisayarımda, *yeni roman.doc* adını verdiğim dosya umutsuzca bomboş durmaktaydı. Oteldeki barın piyanistine bir margarita ısmarladığım akşam sanatçılar arasında çok yaygın bir hastalığa tutulmuş olduğumu anladım. Bar tezgâhının başında, bana hayatı boyunca tek bir şarkı yazdığını, ama bu şarkının müthiş bir başarıya ulaştığını anlattı. Öylesine bir üne kavuşmuştu ki başka hiçbir şey yazamamıştı, şimdi ise mutsuz ve varını yoğunu kaybetmiş biri olarak otellerin müşterilerine başkalarının hit parçalarını tıngırdatıyordu. “Zamanında ülkenin en büyük salonlarında fırtına gibi turneler gerçekleştirdim,” dedi, gömleğimin yakasına yapışarak. “Adımı söyleyerek çığlıklar atan on binlerce kişi, kendinden geçen hatunlar ve bana külotlarını fırlatan diğerleri. Az buz şey değildi bu.” Daha sonra küçük bir köpek gibi bardağının etrafındaki tuzu yalayarak ilave etti: “Sana temin ederim ki bu anlattıklarım gerçek.” İşin kötüsü, benim bunun doğru olduğunu bilmemdi.

Mutsuzluğumun üçüncü safhası, New York’a dönüşümle başladı. Beni Miami’den geri getiren uçakta, eleştirilenler tarafından göğe çıkarılan bir romanın genç yazarı üzerinde yazılmış bir yazı okudum ve LaGuardia Havaalanı’na gelişimde bagajların verildiği salonda fotoğraflı büyük afişlerini gördüm. Yaşam bana nanik yapıyordu: Sadece unutulmakla kalmıyor, ama daha da beteri, yerime biri getiriliyordu. Beni havaalanında karşılamaya gelen Douglas’ın beti benzi atmıştı: Schmid&Hanson’dakilerin sabrı tükenmişti, romanımın ilerlediğine dair bir kanıt istiyor ve pek yakında onlara yeni eserimi bitmiş olarak teslim etmemi bekliyorlardı.

"Marcus, birini ne kadar sevdiğinizi anlamak için tek bir yol olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Onu kaybetmek."

1978... Harry Quebert 35 yaşında tecrübesiz bir yazardır. Nola ise bir lokantada garsonluk yapan genç bir kız.

Harry ve Nola birbirlerine tutkuyla âşık olurlar. Bu kural tanımaz aşk, Harry'ye, dönemin kült romanı olmuş başyapıtını yazdırır, onu bir günde meşhur eder, ancak romanı bitirdiği sıralarda Nola sırta kadem basar.

2008... Efsane yazar Harry Q'nun malikânesinde, bahçeye gömülmüş bir ceset bulunur. Cesedin Nola'ya ait olduğunun tespit edilmesiyle ülke çapında büyük bir skandal patlak verir. Bu dehşet verici olayı çözümlemek ise Harry'nin eski bir öğrencisine, ilham arayışıyla onu ziyarete gelmiş genç yazar Marcus Goldman'a kalır.

Çok geçmeden, bu sakin sahil kasabasının, hiç de görüldüğü gibi tekin bir yer olmadığına farkına varan Marcus, bu gizemli hikâyenin ardındaki korkunç dramın peşine düşer. Gerçek, hayal gücü sınırsız bir yazarı bile şaşırtacak türdendir.

Kahramanı gibi genç bir yazar olan Joël Dicker, *Harry Q. Davası'nın Ardındaki Gerçek*'le edebiyat dünyasında eşine az rastlanır bir başarı kazandı. Sadece ülkesinde 1 milyondan fazla satan ve en saygın edebiyat ödülleri toplayan roman, kısa sürede 35 dile satılarak şimdiden türünün klasikleri arasına girdi.

Türü mü? Aşk, gerilim, polisiye, dram... Kısacası hayat.

